

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικού φρ. 6

'Εξωτερικού φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν
ἐγγράφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΘΕΙΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΤΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

Διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας καὶ προέδρου τῆς Θεολογίας

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η ὀλη 8 σελ. 25 φρ.

'Η ἡμίσεια . . 15 "

'Η γραμμὴ . . 0.25 "

Μελεῖται ἐπιστημο-
νικαί, κοινωνικαί καί
διδασκτικαί, σύμφωνοι
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ
Περιοδικοῦ, κατὰ
χαρίζονται

Διεύθυνσις: Rédaction du journal grec «Πανδαΐσια» - ΖΑΓΝΑ (Bulgarie).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πάσχα — Πελεγρίνος Βροκάρδης. — Ἡ Στάθρασις (ποίημα).
— Ὁ βίος ἐν Κίτῳ (Συνέχεια). — Ἐξ Ἀγχιᾶλου — Ποῦ ἔγκει-
ται ἡ εὐτυχία; — Τὰ ἐνταῦθα. — Πικρία. — Ἀλληλογραφία.

Π Α Σ Χ Α

«Πάσχα, Κυρίου Πάσχα, καὶ πά-
λιν ἐρῶ Πάσχα, τῇ τῆς ἀγίας
Τριάδος· αὕτη ἑορτῶν ἡμῖν· ἑορτή,
καὶ πανηγύσεων πανήγυρις· τοσοῦ-
τον ἐπεοαῖρουσα πάσας, οὐ τὰς ἀν-
θρωπικὰς καὶ χαλαρὰ ἐρχομένας ἀλλ'
ἤδη καὶ τὰς αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ'
αὐτῷ τελοῦμένας, ὅσον ἀσπερας ἡ-
λιος». (Πρεγρόριος ὁ Ναζιανζηνός·
ἐν τῇ Πανηγυρικῇ εἰς τὸ Ἅγιον
Πάσχα).Σήμερον ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀνεφύχθη.
Αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν φωτίζονται ἅπασαι
διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως, οἱ δὲ ναοὶ
διὰ τῶν ἀνημμένων λαμπάδων, ἐνθα οἱ
ἱεουργοῦντες καὶ οἱ χοροὶ μετὰ τῶν πι-
στῶν ψάλλουσι πανταχοῦ καὶ ἐκφωνοῦσι
τὸ „Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θάνατον θά-
νατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος“.«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθᾶμεν Λαοὶ,
Πάσχα Κυρίου Πάσχα! ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν,
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἡμᾶς
διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.»«Καθαρθᾶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁψόμεθα τῷ
ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστρά-
πτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσό-
μεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.»«Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε
ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφρο-
σύνη αἰώνιος».Ἐκ τῆς ἐμπεπνευσμένης ψυχῆς τοῦ ἁγ.
Ἰωάννου τοῦ Δαρμασκηνοῦ ἐξέβρευσεν ὁθεὸς, κανὼν, οὗτος, ἡ κορωνὶς πάντων τῶν
πνευματικῶν ἁσμάτωνΠρώτη ἤκουσε τοῦτον ἐν τῇ κοιλίᾳ
τοῦ κλαυθράνου ἡ Λαύρα τοῦ ἁγ. Σάββα,
καὶ μετὰ χαρᾶς μετέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν
Οἰκουμένην Ἐκκλησίαν. Ἄπαξ ὁ κανὼν
οὗτος ὑπάρχει οἷος τὸς ἐνθουσιασμοῦ·
αἱ λαμπραὶ ἰδέαι τοῦ ὑμνωδοῦ περιτρέχουσι
καὶ τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ κα-
ταχθόνια, διότι ψάλλει πεπληρωμένος Χρι-
στοῦ τοῦ τὰ πάντα πληροῦντος·«Ἐν πάντα πεπληρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν ἅσα
κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερέωται.»Διὰ τοῦ δευτέρου εἰρμοῦ τοῦ κανόνος
ὁ Δαρμασκηνὸς προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς·
„Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας
ἀγόνου (κυπιθείσης ὑπὸ τῆς ῥάβδου τοῦ
Μιυσέως) τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀρθα-
σίας πηγὴν ἐκ τάπου ὁμβρήσαντες Χριστοῦ,
ἐν ᾧ στερεούμεθα“.Ὡς νήπιον, προσκολληθὲν εἰς τοὺς κόλ-
πους φιλοστόργου μητρὸς, ἡ κρατούμενον
ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῶν ἱματίων αὐτῆς ἵνα ἀ-
πανταχοῦ εὐρίσκηται μετ' αὐτῆς, οὕτως ὁ
ὑμνωδὸς Ἰωάννης οὐδόλως ἀποχωρίζεται
τοῦ Λυτρωτοῦ, ἐνωθεὶς ἅπαξ μετ' αὐτοῦ διὰ
τοῦ πνεύματος·«Χθὲς συνεθαπτόμην Σοι, Χριστὲ, συνεγεί-
ρομαι σήμερον ἀναστάντι Σοι· Αὐτὸς με συνδόξα-
σον, Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.»Πανταχοῦ ἡ ὑμνωδία, ἡ ἁρμονικὴ με-
λωδία καὶ τὰ ἄσματα διπλοῦνται καὶ χωρί-
ζονται διὰ τοῦ πολλακίς ἐπαναλαμβανόμε-
νου „Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν“, ὅπερ
πανταχοῦ ἐκφωνεῖται, ἵνα μηδεὶς μείνη ἐν
δισταγμῷ κατὰ τὴν σωτήριον καὶ φαινο-

τάτην ταύτην νύκτα, καθ' ἣν τὸ ἀναρχον φῶς ἐπέλαμψε πᾶσιν ἐκ τοῦ τάφου!

Καὶ ὅτε μὲν παρίσταται ἡ τοῦ προφήτου Ἀββακοῦ ὁπτασία τοῦ Ἀγγέλου, τοῦ δείξαντος τὴν ἡμέραν τῆς σωτηρίας· ὅτε δὲ μετὰ τοῦ Ἡσαίου προσκαλοῦνται οἱ πιστοί·

«Ὁρθήσωμεν ὀρθρου βαθέως, καὶ ἀντίμυρθ τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον. πᾶσιν ζωὴν ἀνατέλλοντα» ὅτε δὲ παρουσιάζονται οἱ θριαμβευτικοὶ ὕμνοι αὐτοῦ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τοῦ ἄδ·

«Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημένων Χριστὲ, καὶ τριήμερος ὥς ἐκ κήτους Ἰωάννης ἐξανέστης τοῦ τάφου.»

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν· ἄλλης βίότης τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν· ἀναβοᾷ ὁ Δαμασκηνός, καὶ ἐξηγεῖ πόσον εἶναι μεγάλη δι' ἡμᾶς ἡ πανήγυρις τῆς λυτρώσεως·

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Διὰ τῶν πανηγυρικῶν τούτων ἁσμάτων εὐφραίνονται ἀμφότεραι αἱ Σιών, ἀλλὰ δι' ἀσυγκρίτου δόξης στέρεται ἡ νέα ἐνώπιον τῆς ἀρχαίας·

«Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς Σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὥς φωστῆρες ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑσπας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἰερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἄλλου Σιών. Σὺ δὲ Ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Τόκου Σου!»

Πρὸς τί δύναται νὰ συγκρίνη τις τὸν μεγαλοπρεπῆ τούτον ὄρθρον;

Πνευματικὸς τις ἐνθουσιασμός κατέχει πάντας. Ἐκαστος, ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἱερᾶς χαρᾶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ καὶ ἀντὶ λόγων ἐκρέουσιν ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ ὕμνοι· ἕκαστος φαίνεται ἔτοιμος νὰ σκιρτήσῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὥς ὁ Δαβὶδ ἐνώπιον τῆς Κιβωτοῦ, διότι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ βλέπει σήμερον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀρχαίων συμβόλων ἐν τῷ Χριστῷ. Ὅταν δὲ εἰς τοὺς δεσμίους, τοὺς ἐπὶ πολὺν χρόνον βασανιζομένους ἐν τῷ σκότει τῆς εἰρκτῆς, αἴρνης ἀνοίγονται αἱ θύραι καὶ παρ οὐσιάζεται ὁ Λυτρωτής, τότε ὁ ἐνθουσιασμός αὐτῶν φθάνει μέχρι παραφορᾶς· καὶ ἀπορρίπτοντες τὰς ἀλύσεις, πίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ εὐεργέτου αὐτῶν ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων

καὶ σκιρτῶσι, καὶ κλαίουσι, καὶ γελῶσι, καὶ ἄδουσι καὶ ἀποχαιρετίζουσιν ἀλλήλους καὶ προσεύχονται καὶ πάλιν κλαίουσι, καὶ πάλιν ἄδουσιν· οὕτω καὶ κατὰ τὸν ὀρθρον τοῦ Πάσχα.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα· εἰπωμεν, ἀδελφοί καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.»

Εἴτα ἄρχονται οἱ ἀμοιβαῖοι ἀσπασμοὶ καὶ ἡ προσπρῶνσις τῆς εἰρήνης διαδίδεται εἰς ἅπασαν τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις μεταβάλλεται εἰς ἓν σῶμα Χριστοῦ, συνδεδεμένον διὰ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ· διότι εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἀδύνατον τῇ ἀληθείᾳ νὰ μὴ ἀσπάζεται τις ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Εὐγνωμοσύνην καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος ἀποδίδοντες καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν διὰ τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ τὰ σύμπαντα πληρώσαντα Χριστὸν, καὶ τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύσις ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτησε, φυλάζωμεν καὶ διατηρήσωμεν τὴν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν φλόγα τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀναστάσεως καθαρὰν καὶ ἀειλαμπὴν διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς μετανόιας, ἐξομολογήσεως, Θείας Κοινωνίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου κατελύθη διὰ τῆς Ἀναστάσεως! «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν!...» Θανάτου φόβος καὶ νεκρώσεως ἀγωνία ἰδρῶς καὶ ῥοικὴ τότε μόνον ἂς καταλαμβάνῃ ἡμᾶς, ὅταν ἡ ἐπίβουλος καὶ εὐπερίστατος ἁμαρτία, κυκλοῦσα, κολακεύῃ ἡμᾶς... Ταύτης ἀπούσης, ζωὴ καὶ θάνατος, ἐνεσιῶτα καὶ μέλλοντα ὕψωμα καὶ βάθος τὰ πάντα εὐφρόσυνα· πανταχοῦ ἡ ἐν τῷ Ἀναστάντι Σωτῇ χαρά!... πάντοτε χαίρομεν... καὶ σκιρτῶντες ὕμνοῦμεν τὸν αἴτιον τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων Θεὸν καὶ ὑπεράνδοξον...» Χριστὸς ἀνέστη!

«Ὁ ἐν Ζακύνθῳ ἐλλόγιμος ἡμῶν φίλος, κ. Λεωνίδας Ζῶης, Ἀρχαιοδίφης καὶ ἐκδότης τοῦ τερπνοῦ περιοδικοῦ «Αἱ Μοῖσαι», εὐηρεσιτῆρῃ νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐμβριθεῖ ἀρχαιολογικὴν μελέτην·

ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟΣ ΒΡΟΚΑΡΔΗΣ

ΙΤΑΛΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ.

Μεταξὺ τῶν περιηγητῶν ἐκείνων, οἵτινες, οὐχὶ χάριν τέρψεως καὶ διασκεδάσεως, ἀλλ' ὅπως μελετήσωσι καὶ ωφέλιμοι ἅμα φανῶσι, διαφόρους χώρας καὶ πόλεις περιήλθον ταξειδεύοντες, μεταξὺ

ἐκείνων, οἵτινες ἐσχεδιαγράφησαν ὅτι λόγου ἄξιον εἶδον καὶ περιέγραψαν ὅτι ἡ ἱστορία δέον ἵνα μεταδώσῃ τοῖς μεταγενεστέροις, συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ ἰταλὸς Πελλεγρίνος Βροκάρδης. Οὗτος κατὰ τὸν Ἰάκωβον Μορέλλην,⁽¹⁾ ἔφορον τῆς ἐν Ἑνετίας βιβλιοθήκης τοῦ ἀγ. Μάρκου, εἶνε ἐνετὸς, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι σφάλεται ὁ ἀείμνηστος ἔφορος, διότι ὁ Amat di S. Filippo⁽²⁾ ἀναφέρει ὅτι ἐν Τορίνῳ σώζεται τὸ λατινικὸν χειρόγραφον τῶν τοῦ Βροκάρδου ταξειδίων, φέρον τὸν ἐξῆς τίτλον. «Nova et exacta Cayris Aegyptiorum corographia at Peregrino Crocardo *ligure* una cum piramidis, anno domini 1557.» Τῇ 12 Ἀπριλίου 1556 ἀναχωρήσας ὁ Βροκάρδης ἐκ Παγούζης, ἀφίκετο τῇ 15 ἰδίου μηνὸς εἰς Κέρκυραν, ἐνθα καὶ συνέλαβε τὴν ιδέαν, ἵνα σχεδιάσῃ τὸ ἀπόρρητον τῆς νήσου ταύτης φρούριον, ἀλλὰ συλληφθεὶς, ἐνῶ εἰργάζετο, ὑπὸ δύο στρατιωτῶν, ὡς κατάσκοπος, ὠδηγήθη ἐνὶ νώπιον τοῦ Βαίλου Κερκύρας, ἀφέθη δ' ἐλεύθερος, μετὰ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις, τυχῶν καὶ περιποιήσεων παρ' αὐτοῦ μάλιστα. Ἀποπερατώσας τὸ σχεδιόγραμμα ἐκεῖνο τοῦ φρουρίου, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἀφίκετο εἰς Ζάκυνθον, τῇ 16 Μαΐου, καθ' ἣν ἡμέραν ἐτελείτο ἡ πανήγυρις τῆς Ἀναλήψεως ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν. Τὴν νύκτα ἐκείνην, γράφει, ἅπαντα ἡ πλατεία ὁδὸς ἦτο πλήρης φώτων, ἐψήνοντο δ' ἄρνία κερασφόρα, ἐξ ὧν οἱ ἄνθρωποι ἠγόραζον καὶ ἔτρωγον εὐθύμως πίνοντες ρομπόλα. Ὁ οἶνος οὗτος τῆς Ζακύνθου ἦρσεν, ὡς φαίνεται, αὐτῷ, διότι ὁμολογεῖ ὅτι εἶχε περισσοτέραν ἀξίαν ἄλλων ἑλληνικῶν οἴνων καὶ ὅτι ἐν Ρώμῃ θὰ ἐπιμάτο, — ἴσως ἵνα στολίσῃ τὴν τράπεζαν τοῦ Πάπα. Μοναχὸς τις δὲ τῆς μονῆς Santa Maria delle Grazie ἔδειξεν αὐτῷ τὴν ἐπιτάφιον τοῦ Κικέρωνος πλάκα, εὑρεθείσαν παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ ναῷ ἐν τάφῳ, πλησίον δ' ἔκειτο ἀγγεῖον ἐξ ὕελα μετὰ τῶν λέξεων: TVL CICERO καὶ ἐντὸς τούτου ἕτερον, ἐπίσης ἐξ ὕελου καὶ πλήρες τέφρας. Κατὰ τὸν Βροκάρδην ἀντιγράψαντα καὶ σχεδιάσαντα τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πλακῆς, αὕτη εἶχεν ὡς ἐξῆς: M. TVLLI CICERO HAVE. ET TV TERTIA ANTONIA. Δημοσιεύομεν δὲ καὶ ἐπὶ λέξει τὸ σχετικὸν περὶ Ζακύνθου ἀπόσπασμα. Essendo giunta in questo mezzo la nave Riccia, con essa li X. di maggio n' andammo al Zante...ove una festa vidi celebrare, da non tacerla. La notte dell' Ascensa di lungo la strada, che non è manco di un miglio avendovi quei greci molti e molti fuochi accesi, chi con aste e chi con gran spiedi, girevano castrati intieri con le corna; e secondo che si cocavano, tagliavano e mangiavano allegramente, cantando e facendo sdramizze, con quella ribolla, che per in-

cantar la nebbia non ha pari, e in Roma avrebbe altro credito che il Greco di Summa e le Malvasie di Candia. Mi fu mostro in questa isola, da un frate guardiano della Madonna, un epitafio, di tufo però, trovato scavandosi a lato della chiesa; nel quale erano intagliati queste lettere, ma dal tempo mezzo consumate. M. TVLLI CICERO HAVE ET TV TERTIA ANTONIA. Con detta pietra era un vaso di vetro longo un palmo, che nel fondo teneva incavate queste lettere TVL CICERO. Era detto vaso di questa fatezza...dentro del quale era un altro vasetto pur di vetro, pien di cenere, di questa forma . . . »

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος τάφος ἀνεκαλύφθη ἐν ἔτει 1544, ὁ δὲ Βροκάρδης εἶδεν αὐτὸν τῷ 1546. Τρία ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν, ὁ μοναχὸς Desiderio dal Legname ἐν Ἑνετίᾳ ἐδημοσίευσεν τὰ σχέδια μετὰ τινος πραγματείας, ὁ αὐτὸς δὲ μοναχὸς, τῷ 1557, ἐδημοσίευσεν καὶ ἑτέραν πραγματείαν. Τῇ βάσει τούτων καὶ ἄλλοι ἐσχολήθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὅτι ὁ Κικέρων εὑρεταρὴν ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἐν τῇ Bibliotheca Librorum rariorum τοῦ Bucardo Guttelfio Stravio, ἐν Ἰένῃ τῷ 1709 ἐκδοθείση, δὲν παρελήφθη καὶ ἔργον τι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἀπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἱστορικοῦ τῆς Ζακύνθου λατίνου ἐπισκόπου Ρεμονδίνου μέχρι τοῦ αἰοδίου ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου Κατραμῆ, οἱ Ζακύνθιοι ἱστορικοὶ ὁμοφάνως παραδέχονται ὅτι ὁ Κικέρων ἐτάφη ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν Ζακύνθῳ. Ἐν ἔτει 1563 τὸ πολύτιμον μνημεῖον ἔκειτο ἐν τῷ ἱεροφυλακείῳ (Sagrestia) τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἀνωτέρῳ ναοῦ τῆς Θεοτόκου τῶν Χαρίτων. καθὰ διηγείται ὁ Φραγκίσκος Φαβρίκιος ἐν τέλει τοῦ βίου τοῦ Κικέρωνος, ἀλλὰ τῷ 1675 δὲν ὑπῆρχε δυστυχῶς ἐν Ζακύνθῳ, τίς οἶδε δὲ τίνας ἐγένετο κτήμα καὶ ὁποία ἡ τύχη του. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦσι καὶ οἱ περιηγηταὶ Spon καὶ Wheler,⁽¹⁾ οἵτινες ἐπὶ λέξει γράφουσιν: «... on avoir trouvé le tombeau de Cicéron et terttia Antonia sa femme; mais je n'y remarquaj autre chose qu'un fond d'urne de porhyre, et je ne pus apprendre aucune nouvelle du restre, n'y ayant pas là des personnes curieuses comme a Corfou.» Οὐχ ἦτον ἡ κριτικὴ δὲν παραδέχεται σήμερον ὅτι ὁ τάφος ἐκεῖνος ἦτο τοῦ ῥήτορος τῆς Ρώμης, διό καὶ ὁ πολὺς Bursian ἀναφέρων τὸ γεγονός τοῦτο λέγει ὅτι εἶνε eine Fälschung.

Ἐκ Ζακύνθου ὁ Βροκάρδης μετέβη εἰς Κρήτην, ἔμεινεν ἐπὶ 65 ἡμέρας καὶ ὅπου εἶδεν ὠραίους ἀρχαίους θώρακας, εἶτα μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάϊρον, ὅπερ περιγράφει λεπτομερῶς καὶ ἀλ-

(1) Operette, τόμ. IB'. p. 159.

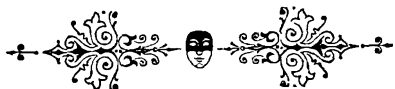
(2) Biografia dei Viaggiatori Italiani p. 299.

(1) Voyage. Tom. A! p. 149.

λαχοῦ. Τὴν περιγραφὴν δὲ αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν
᾿Αλεξανδρείᾳ τῷ 1557.

Ἐκ Ζακύνθου 1898 Μάρτιος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ.

Ἀπὸ τοῦ ξύλου κρέματαί! ἀνῆλθε τὸν Σταυρὸν
Αὐτός, ὁ τὴν ὑψηλὸν ἐν ὕδασι κρεμάσας!
᾿Υψοῦται οἱμοί! στέφανον ἀκάνθινον φορῶν
ὁ τῶν ἀγγέλων κυβερνῶν τὰς στρατιὰς ἀπάσας.

Ἀνὰ εἰς ἡλὸς σιδηροῦς τρυπᾷ διαπερῶν,
καὶ εἰς τὰ ἄκρα προσηλοῖ τῶν τοῦ Σταυροῦ κεράτων
τὰς χεῖρας, αἰτνες λαὸν ἀχάριστον, σκληρὸν,
ἐπλήρωσαν ἰάσεων, εὐλογιῶν, θαυμάτων.

Τοὺς παναχράντους πόδας Του εἰς τρίτος προσηλοῖ
ὁ Γολγοθᾶς τὸ αἷμα του τὸ ἀποστάζον πίνει . . .
Τὸ φλογισμένον στόμα Τε δροσίζει ἡ χολή
καὶ τὸ ἀσπαῖρον σῶμά Τε σπαράττει ἡ ὀδύνη! . . .

Εἰς τῆς παραφροσύνης τῆς εὐρίσκεται ἡ γῆ
τὸ ἄωτον ἡ τάλαινα...τὸν Πλάστην τῆς φονεύει.
Κι' ἐνφ' τὴν πολυῶδον, τὴν μυριοαλγῆ
ὑβρίζει ἀγωνίαν Του τοῦ πλάσματος ἡ χλεῦη

καὶ τὸν σταυρὸν Τε σκώμματα παράφρονος λαοῦ
καὶ θηριώδεις γέλωτες καὶ σαρκασμοὶ κυκλοῦσι
τοῦ σφατιζομένου δέησις ἀκούεται κριοῦ,
«Ἀφες αὐτοῖς» οὐκ οἶδασιν, ὦ Πάτερ τί ποιοῦσι.»

Ἐκόπτετο ἡ μήτηρ Τοῦ...ιδὼν τὸν μαθητὴν,
«Υἱὸς σὺ ἔσο τοῦ λοιποῦ», τῷ λέγει, «τῇ μητρί μου»
καὶ σώζει πρῶτον ἄνθρωπον τῶν ἐπὶ γῆς ληστὴν,
εἰπόντα τὸ μακάριον ἐκεῖνο· «μνήσθητί μου».

Ἄλλ' οἱμοί! τὸ ἀνθρώπινον ἰδοὺ καταρπνεῖ
ἡ ἀλγηδὼν· καὶ ἤνοιξαν τὰ μαρμαρένα χεῖλη,
καὶ ἔκραζαν «Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σαβαθανά!»
ισχὺν ἐξήτει ὁ Θεὸς Πατὴρ Τε νὰ Τῷ στείλῃ! . . .

—«Τετέλεστο τὸ ἔργον σε» Τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὐς
μίαν φωνὴν—«Τετέλεστο!» εἶπε καὶ Αὐτὸς στενάξας
τὸν στεναγμὸν τὸν ὑστατον Αὐτοῦ...ὁ Ἰησοῦς
παρέδωκε τὸ πνευμά Του φωνῇ μεγάλη κράζας.

Κ' ἐκάμφθησαν τὰ γόνατα μικρὸν κατὰ μικρὸν·
οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον· τὰ χεῖλη δὲν ἐλάλουν·

ἡ κεφαλὴ κατώπτευε τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν
κι' αἱ χεῖρες ὑπὸ τὸν σταυρὸν τοὺς ζῶντας συνεκάλεν.

Κ' ἰδοὺ τὸ παραπέτασμα ἐσχίσθη τοῦ ναοῦ
σφοδρὸς σεισὸς ἐκλόνισε τὴν γῆν ἐκ θεμελίων,
κι' ἐνφ' τὸ φῶς ἐοδέννυτο τοῦ ἐπ' αὐτῆς λαοῦ,
πολλὰ ἁγίων σώματα ἐξήλθον τῶν μνημείων,

Καὶ εἶδον φῶς οὐράνιον τοῦ Ἄδου αἱ σκιαί,
κι' αἱ πύλαι ἠνεφύχθησαν αὐταῖς τοῦ Παραδείσου.
Πόσον λοιπὸν ἠγάπησας τὸ Πλάσμα Σε Θεέ!
πόσον λοιπὸν τὸ μέγεθος τῆς θείας ἀνοχῆς Σε!

Καὶ μετ' ὀλίγον ἔνυγε τὴν δεξιὰν πλευρὰν
τοῦ κρεμαμένου σώματος ἡ λόγχη στρατιώτου
καὶ ἀναβλύσαν ἔνιπτε τοῦ δούλου τὴν ἀρὰν
τὴν προπατορικὴν, θερμὸν τὸ αἷμα τοῦ Δεσπότου.

Τέλος τὸ σῶμα δέχεται τὸ μνήμα τὸ καινὸν
καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπαγρυπνεῖ φρουροῦσα κουστοδία.
ἡμέρα ἦν Παρασκευὴ, περὶ τὸ δειλινόν.
καὶ Πάσχα Μέγα Σάββατον ἡ μετ' αὐτὴν πρωΐα.

Ἐξ οὕτω καὶ πεντήκοντα αἰῶνων ὅλων βίον
κατάωτον, μετέστησας, Θεέ, πρὸς τὴν ζωὴν,
ἐπισκεφθεῖς τὰ ἔγκατα καὶ τῶν καταχθονίων,
καὶ νέαν εἰς τὸ πλάσμα σου ἐφύσησας πνοήν.

Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἡ Μαρία,
ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.
δάκρυα δρόσου ἔχυνεν ἡ γῆ καὶ ἐμειδία,
ἐντὸς θαλάσσης πλέουσα ἀργύρου καὶ χρυσοῦ.

Τὲ ἔθνη ἅς φορέσωσι τὰ ἑορτάσιμά των,
καὶ ὕμνον ἅς τονίσωσι χαρμόσυνον μακρόν·
ἀνέτειλ' ἡ εὐλογητὴ, ἡ μία τῶν σαββάτων,
Ἐν ἡ. Χριστὸς ὁ Κύριος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Ο ΒΙΟΣ ΕΝ ΚΙΝΑ.

(Συνέχεια).

Ἡ ἀλλόκοτος συνθήκη τῶν περισσοτέρων
μερῶν τῆς Ἀνατολῆς ἥτις δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς
συζύγους νὰ ἰδῶσιν ἀλλήλους ἢ τὴν ἡμέραν τῶν
γάμων των ἀρχεται ἐξερεθίζουσα γυναικειάς τινας
φύσεις ἐχούσας μεῖζονα συνείδησιν τῆς ἀνεξαρτη-
σίας καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν. Αἱ μὲν ἀρνοῦνται νὰ ἀκο-
λουθήσῃσι τοῖς συζύγοις αὐτῶν, ἀπειλοῦσαι ὅτι θὰ
αὐτοκτονήσῃσι· αἱ δὲ πλείεσται καταφεύγουσιν εἰς
βουδδικὰς μονὰς, ἔνθα κεκαρμένην ἔχουσαι τὴν
κόμην καὶ μέλανα ἐνδεδυμέναι, ἀναγινώσκουσι καὶ
ἀποστηθίζουσι προσευχάς, ἐργάζονται ἢ ἐπαιτοῦσιν.

ἄλλαι τέλος κατήρτισαν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Κίνα μυστικὴν ἐταιρίαν τῶν νεανίδων, ὀνομαζομένην 'Εταιρίαν τῆς «Χρυσῆς Ἰριδος», τῆς ὁποίας ἅπαντα τὰ μέλη ὀρκίζονται νὰ φονευσθῶσι μᾶλλον ἢ νὰ ὑπανδρευθῶσιν ἀκουσίως.

'Αλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι ἐξαιρέσεις. 'Εν γένει ἡ νέα κόρη μνηστεύεται ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς μεταξὺ τοῦ δωδεκάτου καὶ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους. Αἱ προκαταρκτικαὶ συμφωνίαι ἐκτελοῦνται ὑπὸ ἰδιαιτέρας τάξεως γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἐπάγγελμα ὡς πρυζεντριῶν εἶναι ἀνεγνωρισμένον καὶ σύνηθες· αὗται γνωρίζουσι κάλλιον παντὸς ἄλλον τὴν θέσιν τῶν οἰκογενειῶν, ἐξιχνιάζουσι καὶ ἐκλέγουσι τοὺς ἀξίους μνηστήρας, ἀμοιβόμεναι διὰ τινων γευμάτων καὶ δώρων πλεσίων ὑπὸ τῶν δύο οἰκογενειῶν. Σταθμῶσαι τοὺς ἱπὲρ καὶ κατὰ λόγους, καὶ βεβαιωθείσαι ὅτι αἱ ἀστρολογικαὶ προμαντεύσεις τῶν μελλονύμφων ἀνταποκρίνονται αἰσίως ἀνταλλάσσουσιν ἐπιστολάς ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου (χρώματος χαρᾶς), μὴ ἔχουσαι ἀνάγκην ἄλλων συμβολαίων. Τὰ δῶρα ἀποστέλλονται μετὰ τῶν ἐπιστολῶν· σχεδὸν δὲ πάντα ἀπευθύνονται πρὸς τὴν μνηστῆν, χρηματικά τινὰ δὲ δῶρα εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς τελετῆς τῆς γαμηλίου τραπέζης. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου ἢ προῖξ τῆς νέας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πολυτελεῖς, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῶν γονέων αὐτῆς, ἀποστέλλεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μνηστήρος. 'Ανατειλᾶσης δὲ τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἡ νεόνυμφος, πλουσίως ἐνδεδυμένη, μὴ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πέπλον τῆς παρθένου, ἀλλὰ ἔχουσα κόμην ὑψωμένην καὶ ἐπιμελῶς προσηλωμένην ἐπὶ τῶν κροτάφων, διὰ νὰ φαίνεται τὸ μέτωπον ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερον καὶ περιτετυλιγμένη διὰ μεγάλου ἐρυθροῦ ἐπενδύτου καὶ πέπλου ὁμοχρόου ἀνέρχεται ἐπὶ τινος ἀλουργοῦφους ἐπίσης καθίσματος, χρυσῇ πεποικιλμένου. Οἱ φορεῖς αὐτῆς ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ λαμπρᾶς καὶ θορυβώδους συνοδίας, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πυρεκρόταλα ἀπεδίωξαν τὰ κακὰ πνεύματα, ὀδηγοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μνηστήρος αὐτῆς. 'Εκεῖ αὕτη λατρεῖ μετ' ἐκείνου τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ἀμφότεροι κενοῦσι κατὰ τὸ ἥμισυ δύο κύπελλα, δεδεμένα διὰ ἐρυθρᾶς κλωστῆς καὶ ἀνταλλάσσοντες αὐτὰ ἐκπίνουσι καὶ τὸ λειπόμενον· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν. Μόνον ἐν Μασουρίᾳ οἱ μελλονύμφοι ὀφείλουσι νὰ ἐγγράψωσι τὸν γάμον των εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραφεῖον. Παρατίθεται πρόγευμα, ἐν τῷ ὁποίῳ μόνον οἱ σύζυγοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ καθεσθῶσιν, ἐν ᾧ δὲ ὁ σύζυγος εὐωχεῖται, ἡ δυστυχὴς σύζυγος μένει ἀκίνητος, ἄφωνος καὶ περιτετυλιγμένη ἐν τῷ πέπλῳ. Τέλος, ὀδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν διαμέρισμα, ἔνθα εὐρίσκονται τοποθετημένα ἐρυθρὰ καὶ χρυσᾶ κι-

βώτια, περιέχοντα τὴν προῖκα καὶ τὰ δῶρα των συγγενῶν· ἀφαιρεῖ τὸν πέπλον αὐτῆς, συνήθως δὲ τότε διὰ πρώτην φοράν βλέπει τὴν ὄψιν τῆς συντρόφου τοῦ βίου αὐτοῦ! Εὐθὺς κατόπιν προσεύχονται ὁμοῦ ἐνώπιον τῆς ἀναμνηστικῆς πινακίδος, ἔνθα φρονοῦσιν ὅτι εἰρίσκεται ἡ ψυχὴ τῶν προγόνων αὐτῶν· εἶτα χαιρετίζουν τοὺς μεγαλειτέρους τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, συνθηροισμένους εἰς μέγα συμπόσιον καὶ τέλος ἔρχεται ἡ μεγαλειτέρα καὶ τρομεροτέρα δοκιμασία, καθ' ἣν οἱ προσκεκλημένοι ἔρχονται νὰ χαιρετίσωσι καὶ ἐξετάσωσι τὴν δυστυχὴ νεόνυμφον, καὶ νὰ ἐκφέρωσιν ἀσπλάγχχνως τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην των. 'Ορθία καὶ τρέμουσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω, ὀφείλει νὰ μένη ἀπαθὴς, ἐπίσης ἀδιάφορος κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς τε τὰς μὴ εὐνοϊκὰς καὶ τὰς ἀγαθὰς κρίσεις. 'Απὸ τῆς στιγμῆς ταύτης αὕτη ἀνῆκει πλέον εἰς κύριον, τὸν ὁποῖον ἐντελῶς ἀγνοεῖ, καὶ εἰς προγόνους νέους, οἵτινες ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἑαυτῆς, μάλιστα δὲ, τὸ καὶ βαρύτερον, εἰς πενθεράν, ἣτις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῇ παρ' αὐτῆς τὴν αὐστηροτέραν ὑπακοήν, καὶ νὰ καταστήσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τὴν νέαν αὐτῆς ὑπαρξίν γλυκεῖαν ἢ ἀθλίαν. Εἰς τὴν Κίναν, ὡς καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἡ γυνὴ γηράσκουσα, ἐκδικεῖται διὰ τὴν ὑποταγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάζουσιν αὐτὴν κατὰ τὴν νεότητά της καὶ ἂν εἶναι φύσει μοχθηρὰ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα εἰς τὰς ἀθῶας αὐτῆς νέμρας. 'Η σκληρότης τῆς πενθερᾶς καὶ ἰδίως εἰς τὰς πενομένας τάξεις προσκαλεῖ τὰς περισσοτέρας αὐτοχειρίας (σχεδὸν πάσας δι' ὁπίου) τῶν νεονύμφων καὶ τῶν νέων χηρῶν· ὁ θάνατος κατ' αὐτὰς δὲν εἶναι μόνον ἀπαλλαγὴ, εἶναι καὶ μέσον ἐκδικήσεως, διότι πιστεύουσιν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ αὐτόχειρος ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὸν ἐχθρόν της καὶ δύναται νὰ βλάβῃ αὐτὸν παντοιοτρόπως. Αἱ ἐκβέσεις τῶν ἀγγλίδων καὶ ἀμερικανίδων ἱεραποστόλων εἶναι μεστὰι τοιούτων ἐξαιρετικῶς συγκινητικῶν ἀφηγήσεων. (Συνέχεται).

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ 'Αγγιάλου:

Μεγαλοπρεπὴς καὶ κατανυκτικὴ ἐτελέσθη τὴν παρεθοῦσαν Κυριακὴν, 22 λήγοντος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς 'Ελλην. Κοινότητος Πύργου δοξολογία ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ λαοφιλοῦς 'Ανακτος Γεωργίου τοῦ Α'. ἀπὸ τῶν βδελυρῶν χειρῶν κακούργων δολοφόνων, ἀποπειραθέντων νὰ στερήσωσι τὸν ἑλληνισμόν ἐρείσματος τόσον ἰσχυροῦ καὶ ἀκμαίου.

Τὴν δικαίαν ἀφ' ἐνὸς ἀγανάκτησιν πάντων τῶν τῆς 'Ελλην. Κοινότητος Πύργου μελῶν ἐναντίον τῶν ἀνοσίων δολοφόνων καὶ τὴν εἰλικρινῇ

αὐτῶν χαρὰν ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐμαρτύρει ἡ ἄθροα καὶ πρόθυμος προσέλευσις πλείστων ἐξ αὐτῶν, πάσης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ ἡ μετὰ πολλῆς τῆς κατανύξεως καὶ προσοχῆς ἀκρόασις τῶν ἀναπεμφθειῶν εὐχῶν, τοῦ πολυχρονισμοῦ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλ. Δυναστείας, καὶ τέλος τοῦ γλαφυροῦ κρὶ περιεκτικοῦ λόγου τοῦ προκαλέσαντος τὴν ὠραίαν ταύτην τελετὴν Ἑλληνας ὑποπροξένου κ. Ἐνυάλη.

Ὁ παρὰ πάσαις ταῖς ἐν τῇ Ἡγεμονείᾳ Ἑλλ. κοινότησι γνωστός λόγιος κ. Ἐνυάλης ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσε μετὰ τῆς συζύγου του νὰ παρασθῇ εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην πανηγύριν καὶ ψαλέντος τοῦ πολυχρονισμοῦ ἀπήγγειλέ τινα κατὰλληλα τῇ περιστάσει, ὧν περιλήψιν σύντομον παραθέτομεν.

Καὶ διὲν ἀρχῇ δριμύως κατέκρινε τὸ συγερὸν διᾶβημα τῶν ἀποπειραθέντων τὸν φόνον τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ νὰ σθέσῃ τὸ φῶς καὶ τῆς τρυφεράς βασιλοπούλας Μαρίας, ποταπῶν ὄντων, ἀπαξιώσας πολλὰ περὶ τῶν καθαρμάτων τούτων νὰ εἴπῃ. Ἀπέδωκε δὲ τὴν βδελυρὰν ἀπόπειραν εἰς τὴν πιθανὴν ἐπίδρασιν ξένων κακοποιῶν στοιχείων καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἔκρυθμον καὶ νοσηρὰν κατάστασιν, εἰς ἣν ἄχρις ἐσχάτων διετέλεσε τὸ ἀτυχὲς ἡμῶν ἔθνος. Εἶτα ἀνέφερε τὴν σχέσιν τοῦ Ἑλλ. ἔθνους πρὸς τὴν δυναστείαν, ἀποδείξας ὅτι ἔθνος Ἑλληνικὸν ἄνευ τῆς νῦν Δυναστείας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἀπυρρίθμησε τὰ κυριώτερα ἀγαθὰ, ἅτινα σύμπας ὁ ἑλληνισμὸς ἐπορίσθη ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἄρνον τῶν Ἑλλήνων ἀνόδου Γεωργίου τοῦ Α', οἶον τὴν ἐπέκτασιν τῶν λίαν περιωρισμένων ὁρίων τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου διὰ τῆς προσαρτήσεως τῶν Ἰονίων νήσων, τῆς Θεσσαλίας καὶ μέρος τῆς Ἡπείρου καὶ τὴν πρόσφατον διὰ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ Γεωργίου πρόληψιν μειζόνων τῶν συντελεσθέντων ἀτυχημάτων, εἰ μὴ αὐτῆς τῆς ὀλοσχεροῦς ὑποδουλώσεως καὶ ἀποσυνθέσεως τοῦ ἡμετέρου ἔθνους. Ὡς δ' ὅταν κέκτηται τις πολυτιμὸν τι, δὲν ἀποδίδει αὐτῷ τὴν διέπουσαν ἀξίαν, καὶ μόνον κινδυνεύσας νὰ ἀπολέσῃ ἢ ἀπολέσας αὐτὸ, συναισθάνεται τὴν ἐνδεχομένην ζημίαν, οὕτως, εἶπε, καὶ νῦν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τριακονταετίαν ἀναστρεφόμενοι τῇ Α. Μ. τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, καὶ πλείστ' ἀγαθὰ παρ' Αὐτοῦ δεξάμενοι, παρεγνωνίσσαμεν ἐκάστοτε τὴν ἐξοχὸν Αὐτοῦ ἀξίαν, καὶ νῦν κινδυνεύσαντες νὰ ἀπολέσωμεν Αὐτόν, βαθέως συνησθάνθημεν τὴν δεινὴν καὶ φορικτὴν συμφορὰν, ἣν ἐκ τῆς ἐνδεχομένης ἀπωλείας θὰ ὑφίστατο σύμπας ὁ ἑλληνισμὸς. Δι' ὃ ἐν τέλει ἠῤῥατο ὅπως ὁ ἕνεκα τῆς μνησθείσης ἀνοσίῃ ἀποπειρας ἐνισχυθεῖς πρὸς τὴν Ἑλλ. Δυναστείαν δεσμὸς τοῦ ἡμετέρου

ἔθνους στενότερος καὶ ἀδιάσπαστος καταστῇ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Γένους.

Τὸν ἐγκάρδιον τοῦ κ. Ἐνυάλη λόγον ἐπηκολούθησαν διὰ συνθήματος αὐτοῦ ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλ. Δυναστείας, καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ πανηγυρικὴ αὕτη δοξολογία.

Ἐν Ἀγχιάλῳ, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1898.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ.

ΠΟΥ ΕΓΚΕΙΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Ὁ χρόνος παρέρχεται, ἐγὼ δὲ οὐδόλως δύναμαι νὰ φθάσω τὴν θελκτικὴν ταύτην καλλονὴν, τὴν διηνεκῶς κρυπτομένην ἀπὸ τῶν ὁμμάτων με... τὴν ὡς φεύγουσαν καὶ ἄθικτον σκιάν, κρυπτομένην...τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλ' ὅτε τέλος ἔφθασα αὐτὴν εἶδον τὸ θαυμασίως ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον βλέπον με μετὰ χαριστάτου μειδιήματος.

Ἠπλώσα τὴν χεῖρά μου· ἐκράτησεν αὐτὴν ἐγὼ δὲ ἐψηύρισα:

— Ἀλλ' εἰπέ! τίς εἶσαι;

Ἡ σκιά μοι ἀπήντησε:

— Κατὰ τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, καλοῦμαι «Ἀπόλαυσις». ἀλλὰ δι' ἐσέ ὀνομάζομαι ἄλλως.

Τότε ἠρώτησα αὐτήν·

— Μάγισσα! Εἰπέ μοι ποῖον εἶναι αὐτό;

— Δι' ἐσέ, ἀπήντησε, τὸ ἀληθές μου ὄνομα εἶναι „Ἀμαρτία“.

Μετὰ πεποιθήσεως καὶ πάθους παρετήρησα αὐτήν, παρετήρησα τοὺς γλυκεῖς καὶ ἐμπαθεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς... Ἀλλ' ἀντιπαρήλθον καὶ ἀπεμακρύνθην.

* * *

Ταχὺς συνήντησα καθ' ὁδὸν ἑτέραν σκιάν μετὰ θελκτικῆς καὶ ἐμπαθοῦς ὄψεως. Ἐπὶ πολὺ ἔδραμον ὀπίσω αὐτῆς, ὅτε ἐπὶ τέλους πλησιάσας εἶδον ὅτι καὶ αὐτῆς τὸ πρόσωπον ἦτο θαυμασίως ὠραῖον.

Διὸ καὶ πάλιν ἠρώτησα·

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς εἶσαι;

Καὶ ἡ σκιά μοι ἀπήντησε.

Κατὰ τὴν γλῶσσάν μου καλοῦμαι „Ἐρως“, ἀλλὰ δι' ἐσέ λέγομαι ἄλλως. Μόνον εἰς μεταξὺ χιλίων δύναται νὰ ὑπερηφανευθῇ διὰ τὴν μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς ζωῆς σου συνάντησιν. Ὅστις δὲ με συναντήσῃ αὐτὸς πλέον δὲν με ἀφίνει. Αὐτὸς τότε εἶναι ὁ ἐκλεκτός μου, ἀλλ' ἄς μὴ λησμονήσῃ ὅτι δευτέραν φορὰν δὲν θέλει με συναντήσῃ!

Πολὺν χρόνον συνεβάδιζον μετὰ τοῦ „Ἐρωτος“ ὅτε ἐπὶ τέλους ἠρώτησα αὐτόν!

— Πλάνε, εἰπέ μοι τέλος τὸ ὄνορά σε...εἰπέ το μόνον εἰς ἐμέ.

„Ὁ Ἑρως“ ὑπόδρα διὰ τοῦ βλέμματός του παρατηρήσας με·

— Τὸ ἀληθές μὲ ὄνομα εἶνε, εἶπεν, „Ἀμαρτία“.

Ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐγείρω τὸ λυπηρόν μου βλέμμα ἀπ' αὐτοῦ ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεμακρύνθην.

* * *

Κατὰ τινα ζοφεράν καὶ πένθιμον ἡμέραν εἰδόν που ἑτέραν σκιάν, διερχομένην πρὸ ἐμοῦ.

Ὁρμησα ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔσπευδε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀνταπῆντησεν εἰς τὴν σφοδρά μου ἐπικλησιν. Ἐνόμισα ὅτι ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἔφερε τὴν σφραγίδα τῆς ἡρεμίας καὶ εἰρήνης καὶ ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ πυκνῇ ὁμίχλῃ, ἣτις ἐπλήρου τὸν οὐράνιον θόλον καὶ τὴν γῆν, διέκρινε τὸ ἀληθὺς λαμπρόν αὐτῆς πρόσωπον. Παρεκάλεσα αὐτὴν λέγων:

— Εἰπέ μοι, τίς εἶσαι σύ;

— Κατὰ τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν καλοῦμαι „Ἐξόντωσις“, ἀλλὰ δι' ἐσέ καὶ δι' ἅπαντας καλοῦμαι ἄλλως.

Τότε εἶπον:

— Εἰς σέ λοιπὸν θὰ εὕρω τὴν „Ἀνάπαυσιν“; Οὔτε ἡ „Ἀπόλαυσις“, οὔτε ὁ „Ἑρως“ ἦσαν δι' ἐμέ. Μοὶ μένει μόνον ὁ „Θάνατος“.

Ἄλλ' αὕτη μὲ ἀνταπῆντησε.

— Δι' ἐσέ ὡς καὶ δι' ὅλους τοὺς ἐπικαλουμένους με, καλοῦμαι „Ἀμαρτία“.

Ἐγὼ τότε ἀντιπαρῆλθον πενθίμως καὶ ἐξάκολουθήσας τὸν δρόμον μου.

* * *

Καὶ αἱ ἡμέραι διηνεκῶς παρήρχοντο.. Μετὰ πολλὰς καὶ μακρὰς ἡμέρας, μοὶ ἐφάνη ὅτι τις συμβαδίζει μετ' ἐμοῦ... ὅστις καὶ μὲ ἐκράτησε.

Παρατηρήσας εἶδον ζηρόν τι καὶ βάνανσον πρόσωπον, ἀλλὰ τόσον ἰσχυρόν, ὥστε ἡ δύναμις του ἐξέπεμπεν ὠραιότητα.

Ἐκεῖνο μὲ εἶπε:

— Διὰ τινας καλοῦμαι „Μόχθος“, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλως μὲ καλοῦσι. Πρὸ ἐμοῦ ὅμως πάντες εἶναι ἴσοι!

Διήλθον ὀλίγας μόνον ἡμέρας μετὰ τοῦ „Μόχθου“, ἀλλὰ δὲν ἠρώτησα δι' ἐμέ πῶς ἐκαλεῖτο.

Αὐτὸς κατ' ἐμαυτὸν συνησθάνθη· ἐγὼ αὐτὸς ἐνόησα, ὅτι οὗτος ἀληθῶς δι' ἐμέ ἐκαλεῖτο καὶ ἦτο „Ἀνάπαυσις“.

A. I. Μ.ος.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐτελέσθησαν οἱ ἀρράβωνες τῆς Δ-δος Σοφίας Παρουσιάδου μετὰ τοῦ κ. Νικολάου Παράσχου.

Τοῖς αἰσίως μνηστευθεῖσιν, γόνοις ἀμφοτέροις ἐπισήμων οἰκογενειῶν, εὐχόμεθα, μετὰ πάντων τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, φαιδρὰν καὶ ταχεῖαν τὴν στέφιν.

✠✠✠

Ἐκφράζομεν κατὰ καθῆκον καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας τῷ κ. Τηλεμάχῳ Σιελίδῃ, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἐν ἀδελφικῇ προθυμίᾳ καὶ ὅλως ἀφιλοκερδῶς πολλαχῶς ὑπὲρ τῆς «Πανδαισίας» εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται.

✠✠✠

Τὰ εὐχαριστήρια ἡμῶν ἐπίσης καὶ τῷ ἐν Κωνσταντῆς εὐγενεῖ καὶ φιλομούσῳ κ. Ἀθ. Τραμουνδάνῳ, ὅστις αὐθόρμητος ἀνέλαβε τὴν ἐκεῖ ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ φύλλου ἡμῶν.

✠✠✠

Διωρίσθη δημοτικὸς ὑγειονομικὸς ἱατρὸς μετὰ τοῦ ὀριζομένου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ μισθοῦ ὁ ἱατρὸς κ. Σ. Καμπούρωφ, ἐξ Ἑλένας, ὅστις καὶ ἐπεθεώρησε προχθές μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου κ. Νόεφ τὰς ἐνταῦθα σχολάς.

✠✠✠

Πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐκ τῆς πέριξ τῆς πόλεως ὁροσειρᾶς Τυσλῆ-τεπέ πηγάζοντος ποσίου ὕδατος, διωρίσθη κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 ν. ἔ. ἀπόφασιν ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ἐκ τοῦ βοηθοῦ δημάρχου κ. Κ. Μιροσλάβωφ, τῶν συμβούλων Ἰάγκου Σλάβ-τσεφ καὶ τοῦ δημαρχιακοῦ γεωμέτρου κ. Κυρακουλάκωφ.

✠✠✠

Τῷ προπαρελθούσῃ Κυριακῇ ὁ ζαχαροπλάστης Ἀδραάμης, ἀπολέσας ἐκ τῆς μέθης τὰς φρένας, ἐρρίφθη ἐκ τῆς ἀπουάθρας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξήχθη ζῶν ἐπὶ τῶν ἐκεῖ λεμβούχων.

Ὁξυτάτῃ ἐξαίμερος νόσος ἀπέσπειλεν αἰρνης ἂν τὸ πνεῦμα τῆς προσφύεσταις καὶ πολυκαύστου δεκαοκταετιδος ΔΟΜΝΙΚΗΣ Θ. ΑΒΛΑΒΙΔΟΥ,

κηδευθείσης τῇ 26 λήγοντος, ἐπισήμως, καὶ σεφθείσης ἐκείνης τῶν σπανίων αὐτῆς ἀρετῶν, λόγῳ μὲν ὑπὸ τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν, στεφάνοις δὲ τρισὶ, τῷ τῆς βαρυπενθούσης οἰκογενείας, τῆς οἰκογενείας Π. Γεωργιάδου καὶ Π. Παράσχου. Πληθὺς ἀπειρον συγγενῶν καὶ φίλων, μετ' ὑπάντων τῶν διδασκάλων, διδασκालισῶν καὶ συμμηθητριῶν, κατέβηκε τὸ γεγρόν τῆς μεταστάσεως σκήνος μετὰ τῶν κεκοιμημένων, ἐνθα πρὸς καιρὸν ὑπνώσασα ἀναστήσεται. «Μὴ κλαίετε» οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.—(Μεθ., θ' 24 Μρκ. ἐ 39 καὶ Λουκ. ἡ, 52).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ.

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ „Review of Reviews“ κατεχωρίσθη ἄρθρον ἐνυπόγραφον, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς λέγει ὅτι ἡ Αὐстро-Οὐγγαρία εὐρίσκεται εἰς τὰς παραμονὰς ἐπαναστάσεως, ὡς ἡ τοῦ 1848, καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς θὰ εἶναι ἐπικινδυνότερον, καθότι ἡ Κυβέρνησις οὐδόλως δύνανται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἀληθὴς θανατηφόρος νόσος, ἐξ ἧς πάσχει ἡ Αὐστρία, εἶναι ἡ ποικιλία τῶν φιλῶν, αἵτινες ἀπαρτίζουν τὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀνταγωνισμός. Ἰδοὺ πῶς ὁ γράφων διαζωγραφεῖ τὴν αὐстро-ουγγρικὴν Βασιλειαν.

„Κατὰ τὰς μεγάλας αὐτοκρατορικὰς στρατ. ἀσκήσεις καὶ τὴν ὀπλοσκοπίαν—ἐν τῇ διηκτικῇ Βοεμίᾳ, πρῶτον τινὰ εὐρισκόμεν ἑν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, μετὰ μίας πεδι-νῆς πυροβολαρχίας καὶ μίας ὕλης ἀμίπτων (δραγόνων), τοποθετηθέντων ἐκεῖ διὰ νὰ φυλάττωσι τὴν θέσιν ἐκ πλαγίας κατὰ κέρας κινήσεως τῆς πτέρυγος. Εἶχομεν μεθ' ἡμῶν καὶ ἑν τάγμα ἀκροβολιστῶν! Ὁ διοικητὴς τῆς τηλεβολοστοιχίας ἦτο λοχαγός, ὑπηρετῶν ἐπὶ 15 ἔτη, ἀξιωματικὸς τέλειος, πεπαιδευμένος καὶ μεμορφωμένος, ὁμιλῶν καθα-ρῶς τὴν γαλλικὴν, ἰταλικὴν καὶ ἀγγλικὴν.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἱππικὸν ἀπόσπασμα βοεμῶν ἀμίπτων. Ὁ διοικῶν αὐτὸ ὑπαξιωματικὸς γνωρίζων μόνην τὴν τσεχικὴν, ἦλθε πρὸς τὸν λοχαγὸν διὰ νὰ τῷ ἀνεκοινῶσιν τι. Ὁ λοχαγὸς ὅστις ἐλάχιστα ἐνόει τὴν γλῶσσαν τῶν Παλάκων ἠρώτα αὐτὸν γερμανιστί, ἀλλ' ἔλαβεν ἀπάντησιν: «Negerzumin!» (Δὲν ἐννοῶ!)

Συγχρόνως, ἐν ᾧ ὁ λοχαγὸς ἐσκέπετο νὰ διατάξῃ ὑπολοχαγὸν τινὰ, ἐφθασεν ἀπόσπασμα ἱππέων οὐγγρων (Οὐσάρων). Ὁ δεκανεὺς, ὅστις διώκει αὐτὸν ἐξέθηκε τὰς διαταγὰς ἐν εὐχεσεστάτῃ καὶ ταχυτάτῃ οὐγγρικῇ γλῶσσῃ· ἐπειδὴ δὲ ὁ λοχαγὸς ἠρώτα αὐτὸν γερμανιστί, ἂν ἔχει τι νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ ἐχθροῦ, οὗτος ἀπήντησε: «Nemtudom» (Δὲν ἐννοῶ!)

Πεπεισμένος ὅτι συμβαίνει πού τι σπουδαῖον ὁ λοχαγὸς ἱπεύσας διέταξε: «Ἐμπρός!» Τότε ἐν ᾧ οἱ στρατιῶται περιέσφιγγον τοὺς ζυστήσας καὶ τοὺς ἱμάντας καὶ συνέλεγον τὰ περὶ αὐτοὺς, εἰκοσὰς λοχιοφόρων Πολωνῶν (Οὐλάνων) ἐφθασε τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος· ὁ ὑπαξιωματικὸς πνευστιῶν καὶ πλήρης ἰδρώτος καὶ κόνεως, ἤρξατο ἀπελπισ διηγούμενος τῷ λοχαγῷ πολωνιστί, καὶ ἐπειδὴ ἀνυπομόνως ὁ λοχαγὸς ἠρώτα: «Δὲν ὁμιλεῖτε καὶ σεῖς γερμανικά;» ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀπῆντησε. «Negnam!» (Δὲν ἐννοῶ!)

Τρία λεπτά κατόπιν ἰσχυρὸς ἀντίπαλος ἐνεφανίσθη καὶ ἡ πυροβολαρχία ἐκυριεύθη.

Ἐν τῷ αὐστριακῷ στρατῷ ὁμιλοῦνται ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν 11 γλῶσσῶν· ἴτοι, ἡ οὐγγρικὴ, πολωνικὴ, τσεχικὴ, ρουθηνικὴ, βλαχικὴ, σλαβωνικὴ, κροατικὴ, σλοβακικὴ, σερβικὴ, βοσνιακὴ καὶ ἰταλικὴ. Ἡ γερμανικὴ, ἡ καὶ ἐπίσημος γλῶσσα, συμπληροῖ τὴν δωδεκάδα. «Εἰς Αὐστριακός».

ΞΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΕΣ.

Ὅποτεν ἐκ χειμῶνος κρυεροῦ θερμὸν ἔαρ ἐκλάμψῃ, τότε καὶ ἡ γῆ χλοεράν ποῶν προβάλλεται, καὶ τὰ δένδρα ἀνθοκόμοις πρέμνοις φραϊζέται, καὶ ὁ ἀήρ ἡλιῷ καταλαμπόμενος ἀγλαΐζεται καὶ πᾶς ὀρνίθων χορὸς ἀνὰ τὸν αἰθέρα πετόμενος ταῖς μελωδίαις κλαγγάζει. Τότε καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκοῦντες βουνόμοι τε καὶ ποιμένες τῶν καλυβῶν ἐπεξεληθόντες, τῷ τοῦ ἔαρος κάλλει τὰς ὕψεις μεταρρῶνθιζουσι, καὶ ταῖς τῶν καλλιφάνων ὀρνέων κλάγγεισι πολυφρόνοις δυνάζιν ἀντίμιμα λυρωδοῦντες, τὰς τῶν ἀλόγων προβάτων αἰσθήσεις ἡδύνοντες, ἐπὶ τὴν πόαν τοὺς ἄρνας, πρῶν τῷ βήματι φέρουσι. Τότε καὶ γεωργός, τὴν δρεπάνην ἐν τῇ σκηνῇ θήξας, παρὰ τὴν πέτρην, ἐπὶ τὸν ἀμπελῶνα πορεύεται, κείρει τῆς ἀμπέλου τὸ ἄγονον κλῆμα. Τότε καὶ πελάγιοι πλωτῆρες ἄζαλον ὀρώντες τὸ πέλαγός, τὴν χέρσον λιπόντες, ζύλω καὶ ὕδατι καὶ πνεύματι τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς καταπιστεύσαντες τοῖς τῆς θαλάσσης κυπρίζοντες νώτοις ἀφόδως ἐπίπτανται. (Χυσοστόμου νόθα—Ἐφραίμ τοῦ Σύρου? Γόρ. 61 σελ. 763).

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ζήνων ἤρπασε διὰ βίας τὴν θυγατέρα χήρας τινός. Ἡ χήρα συνεχῶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παρεκάλει τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ μετὰ δακρύων τῇ ἔλεγεν: «ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου». Τοῦτο ἐπανελαμβάνετο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐμφανισθεῖσα τέλος αὐτῇ καθ' ὕπνου ἡ Θεοτόκος· «πίστευσόν με, γύναι, τῇ λέγει, πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ἐκπληρώσω τὴν αἰτουμένην ἐκδίκησιν, ἀλλὰ ἡ χεὶρ τοῦ αὐτοκράτορος μὴ ἐμποδίζει, διότι εἶναι πολὺ ἐλεήμων».

Οὐδεὶς δύναται νὰ βλάβῃ τὸν ἐλεήμονα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Κ.Κ. Στεφ. Βασιλοπούλου, Δημ. Χ' Θεοδώρου, Δ-ρι Β. Κουβελά, Ι. Θεοφυλάκτου—Μ. Κεραυζόγλου—Ἰωάννη Πάντσου—Ἐν-τα ὁ θά.—Μ. Κωνσταντίνου. Σ. ἔ. τ. α. ν. τ. ς. ι. κ.—Α. Τραμουν-δάνη—Κ. Τσαπκηνόγλου—Ι. Ε. Ἀθανασίου—Δ. Κ. Φραγκο-πούλου—Δ. Καλδερμίη—Σ. Βλαχοπούλου. Costandja.—Ἀδελ-φοὶς Βαφειάδαις. Καθὰ κλῆ· συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχα-ριστοῦμεν.

Ἐκ τῆς φθίσαντος: «Αἱ Μούσαι» Ζακύνθου—«Ἀττικὴ Ἴρις» —«Φιλολογικὴ Ζωή» Ἀθηνῶν — «Φιλολογικὴ Κοσμοπόλις» Πειραιῶς—«Ἴρις» Βουκουρεστίου.

